

Tämä on uusi idean jota vasta kehittelen. Julkaisin lyhyen prologin nähdäkseni kannattaako tätä jatkaa vai ei. Tällä kertaa jopa oikoluin tekstin pari kertaa :D Sininen valo välkähti ja valtava aalto huuhtoi mantereen halki. Pieni poika katsoi suurin silmin meren valtavaa voimaa, kuolleiden vedenhenkien silmitöntä raivoa. Pehmeät virtaavat kädet pitivät häntä tiukasti paikallaan, ja äidin lainehtiva levämekko riuhtoi tuulessa itseään vapaaksi. Vahva nainen kyyristyi, nousi pystyyn ja lähti juoksemaan. Hänen jalkansa hakkasivat nilkkoihin ylettyvää vettä, kun hän pyrki kohti kaukaista metsän rajaa. Meri keräsi voimaa uuteen iskuun, vetäytyen, kasvattaen jännitteitä. Meri oli valmis pyyhkimään nuo karkulaiset mennessään. Nainen oli vannonut rakkaalleen vievän pienen nyytin käsivarsillaan turvaan, hän oli vannonut. Merilevään sonnustautunut nainen piteli tiukasti kiinni pojastaan, kun pakottautui jatkamaan juoksua. Suolainen sumu tiivistyi hänen otsalleen, josta ne valuivat hopeisina pisaroina poskille. Pelko suurta merta vastaan oli suuri, mutta rakkaus on suurempi, se voittaa pelon. Meri oli hylännyt hänet, oman haltijattarensa, ja kääntynyt häntä vastaan. Vieden häneltä mahtavat haltijan voimat, pakottaen hänet pakenemaan omaa kotiaan. Jylisevä musta aalto vyöryi heitä kohti, nainen puristi poikaansa tiukasti, kun veden henget kaatoivat hänet nurin. Henkien huuto ja kirkuna pauhasi naisen korvissa, suolainen ja pahuuden vääristämä meri oli myrkkyä veden haltijalle. Uupumus ja epätoivo paistoi hänen silmistään, kun hän taisteli virtoja vastaan päästäkseen takaisin pintaan. Musta meri sekoittui yötaivaan kanssa ja valkeana loistava kuu oli ainoa keino löytää takaisin pintaan. Nainen nousi tyrskyistä pärskähtäen ja hapuili hiekkaa jalkojensa alla. Meren vimma voimistui ja ristikkäisvirtaus sai hänet vajoamaan takaisin syvyyteen. Meri puristui kasaan, kieputtaen vauhdilla avuttomia karkulaisia. Jännitys veden hengissä laukesi hetkellisesti, ja valtava aalto vei karkulaisia yhä korkeammalle. Nainen tunsu otteensa kirpoavan märästä nyytistä, ja hänen silmänsä levisivät, kun Meri riisti julmasti pojan hänen käsivarsiltaan. Nainen kirkui äänettömästi veteen, hädissään yrittäen tavoittaa poikaansa. Saatuaan haluamansa, veden henget nostattivat haltijattarensa ilmaan ja paiskasivat hänet raa'asti kalliota vasten. Heillä oli nyt poika.